

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV FISCAL

DOSAR NR. 681/42/2010

DEFINITIVĂ și IREVOCAABILĂ

prin necomune

SENTINȚA NR. 54

Ședința publică din data de 15 februarie 2011

Președinte - CHIRICA ELENA

Grefier - COSTEA MIHAELA FLORICA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii formulată potrivit Legii contenciosului administrativ de reclamanta S.C. SRL, cu sediul în str. , nr. , Județ , în contradictoriu cu pârât **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, Județ Prahova.

Cursul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din 02. februarie 2011, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, în temeiul art. 150 C.pr.civ., a reținut cauza spre soluționare.

Curtea, având nevoie de timp în vederea studierii actelor și lucrărilor dosarului, în temeiul art. 260 C.pr.civ., a amânat pronunțarea la data de 9 februarie 2011 și apoi la 15 februarie 2011 când, după ce a deliberat conform art. 256 C.pr.civ., a pronunțat următoarea sentință :

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de față, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr.681/42/2010, reclamanta SC SRL a solicitat ca în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, să se dispună anularea deciziei de impunere nr. 1518/5.03.2010, a raportului de inspecție fiscală nr. 1518/5.03.2010 și a deciziei nr. 147/8.06.2010 a DGFP Prahova de soluționare a contestației, formulată de reclamantă împotriva celor două acte fiscale.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că în mod greșit organul de control fiscal a procedat la stabilirea unor diferențe suplimentare la impozitul pe dividende în sumă de 696.455 lei, conform prevederilor art. 67 alin. 1 din Legea 571/2003, privind codul fiscal, pentru suma de 4.352.844 lei, sumă ce reprezintă servicii de consultanță și marketing, facturate de cele 2 firme din Cipru, considerate cheltuieli nedeductibile cât și majorări de întârziere aferente în sumă de 331.332 lei, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de disp. art. 67 alin 1 Titlul III, cap. V, din Legea 571/2003, privind Codul fiscal.

Arată reclamanta că, în mod greșit s-a constatat că suma de 4.352.844 lei, reprezentând contravaloarea serviciilor de consultanță și marketing efectuate de societățile cipriote Maxhaven Commercial Ltd Cipru și Smartbuz Trading Ltd Cipru, către reclamantă, este nedeductibilă fiscal, pe motiv că nu au fost prezentate documente care să justifice prestarea efectivă a acestor servicii, deși facturile emise de aceste firme și care au fost acceptate la plată de către destinatarul ei, respectiv

reclamanta, fac dovada existenței actului juridic cu privire la executarea operațiunii, care constituie obiectul ei, respectiv a contractului de consultanță și a contractului de marketing, fiind relevant cu privire la orice operațiune juridică încheiată între două sau mai multe părți contractante, executarea acesteia și nu proba acestei executări prin înscrisuri privite în sens de instrumentum probationis, astfel că prin emiterea facturilor de cele două firme cipriote și acceptarea la plată a acestora de către reclamantă, este probată încheierea și executarea contractelor, chiar dacă reclamanta nu a efectuat plata efectivă către cele două societăți străine, prin executarea serviciilor de cele două societăți cipriote, s-a născut în patrimoniul acestora un drept de creanță.

Arată reclamanta, că în baza acestui drept de creanță, cele două societăți cipriote au cesionat drepturile lor de creanță, celor doi asociați ai societății reclamante, cesiunea fiind unul dintre modul de transmitere a obligațiilor și reprezintă acel contract prin care un creditor transmite o creanță a sa unei alte persoane, iar ulterior încheierii operațiunii juridice a cesiunii de creanță, reclamanta neavând altă posibilitate financiară de a și achita datoriile față de cei doi creditorii, asociați ai societății reclamante, și a apelat la unul din modul de stingere a obligațiilor și anume la darea în plată a unor clădiri și terenuri către cei doi asociați în valoare totală de 4.352.844 lei, pe bază de contracte autentificate notarial, ca urmare a preluării de către aceștia a unor datorii de egală valoare, reprezentând servicii externe (consultanță și marketing), facturate în lunile septembrie și decembrie 2006, de către firmele prestatoare din Cipru, Maxhaven Commercial Ltd Cipru și Smartbuz Trading Ltd Cipru.

În mod greșit organul de control fiscal, a considerat că preluarea de active de către asociați din patrimoniul reclamantei, în contul serviciilor considerate cheltuieli nedeductibile în sumă de 4.352.844 lei, pentru care nu s-a dovedit prestarea efectivă a acestora, reprezintă în fapt distribuire de dividende și în mod greșit a aplicat dispozițiile art. 67 alin. 1 Titlul III, cap. V, din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal și a stabilit o diferență suplimentară la impozitul pe dividende, în sumă de 696.455 lei, cât și majorări de întârziere aferente în sumă de 331.332 lei, deși aceste dispoziții nu erau incidente în cauză, întrucât nu putea fi vorba de o distribuire de dividende, ca să poată fi calculată o diferență de impozit și majorări de întârziere aferente.

Totodată, arată reclamanta, nu erau incidente în cauză nici disp. art. 7 alin. 1, pct. 12 din Codul fiscal, care prevăd că sumele plătite de o persoană juridică pentru servicii furnizate în favoarea asociaților se consideră a fi efectuată în scopul personal al acestora, drept pentru care suma respectivă a fost tratată din punct de vedere fiscal ca dividend, cele reținute de organul de control fiscal, în sensul că suma de 4.352.844 lei, contravaloarea serviciilor de consultanță și marketing, pentru care nu s-a dovedit prestarea efectivă a acestora, reprezintă în fapt distribuire de dividende, sunt total greșite, deoarece chiar dacă suma a fost considerată ca nedeductibilă din punct de vedere fiscal, aceasta nu înseamnă că obligația de plată a acestei sume de către reclamantă către prestatorii de servicii, nu ar subzista și nu poate fi vorba de o repartizare de dividende, întrucât darea în plată efectuată de către reclamantă, a bunurilor imobile din patrimoniul său de către cei doi asociați, nu s-a făcut nici avându-se în vedere calitatea lor de asociați și nici în scopul personal al

acestora, ci în scopul stingerii a unei datorii de necontestat și a calității lor de creditori.

Pentru toate aceste considerente, solicită admiterea acțiunii, anularea actelor fiscale, respectiv a deciziei de impunere, a raportului de inspecție fiscală și a deciziei de soluționare a contestației.

În dovedirea acțiunii, reclamanta a depus la dosar decizia nr. 146/8.06.2010 a DGFP Prahova, raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere fiscală nr. 1518/5.03.2010, contestația formulată împotriva celor două acte fiscale, decizia nr. 4082/13.11.2008, a ICCJ – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, sentința nr. 85/31.03.2008 a Curții de Apel Ploiești - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, procesele verbale de conciliere din 25.11.2008 și 10.12.2008, contractele de cesiune de creanță nr. 011711 DAC/07/7.11.2007 și 011511/07/15.11.2007, contractul de împrumut din 23.11.2007, actul adițional la contractul de împrumut, Hotărârile Adunării Generale ale Asociaților din SC Inconex COM SRL din 25.11.2008 și 10.12.2008 și contractele de dare în plată autentificate sub nr.27/20.02.2009 și 1379/17.12.2008.

Cu actul nr. 5470/24.09.2010, pârâta D.G.F.P. Prahova a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că în ce privește impozitul pe profit și impozitul pe profitul nerezidenților, reclamanta deși a înțeles să conteste decizia de impunere în integralitatea sa, nu a motivat acest capăt de cerere, nici în cadrul contestației formulate și nici prin acțiunea ce face obiectul dosarului.

Arată pârâta, că în ce privește impozitul pe dividende, în perioada verificată, organul de control a constatat că reclamanta a efectuat operațiuni patrimoniale de dare în plată în valoare de 4.352.844 lei, a unor clădiri și terenuri către asociați, urmare a preluării de către aceștia a unor datorii de valoare egală, constând în servicii externe de consultanță și marketing, facturate în lunile septembrie și decembrie 2006, de către cele două firme din Cipru și în luna noiembrie 2007, au fost încheiate 2 contracte de cesiune de creanță, asociații reclamantei Ciapchin Valeriu și Ciuvalsaia Ciapchin Natalia au preluat integral creanțele, ulterior în aceeași lună, cei doi asociați au acordat reclamantei un împrumut în valoare de 11.608.039 lei, necesar acoperirii unor datorii comerciale către terți externi și cum termenul de rambursare a împrumutului nu a fost respectat de reclamantă, s-au întocmit procese verbale de conciliere și în lunile iulie și decembrie 2008, au fost perfectate contracte de dare în plată, stingerea datoriei, realizându-se prin darea în plată a unor imobile în valoare de 4.886.810 lei, în care este inclusă și suma reprezentând contravaloarea serviciilor de consultanță și marketing.

Arată pârâta că, prin cele două contracte de dare în plată, s-a realizat o repartizare de dividende, deoarece cheltuielile cu serviciile de consultanță și marketing efectuate de reclamantă nu au fost justificate cu documente și nu s-a dovedit realitatea acestora, ele reprezentând în fapt o cheltuială efectuată în favoarea asociaților firmei, care au intrat în posesia unor active ale societății pentru o datorie care nu exista, astfel că erau pe deplin aplicabile prev. art. 7 alin. 1 pct. 12 din Codul fiscal și drept urmare reclamanta datorează impozitul pe dividende și majorările de întârziere stabilite de organul de control fiscal.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere nr. 1518/5.03.2010, organul de control fiscal din cadrul DGFP Prahova, a stabilit că reclamanta datorează impozit pe venituri din dividende de 696.465 lei, 331.332 lei, majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende, 76.881 lei, impozit pe profit, 50.875 lei, majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, 1456 lei impozit pe veniturile nerezidenților și 886 lei majorări de întârziere pe veniturile nerezidenților.

În ce privește impozitul pe dividende, reclamanta a solicitat anularea raportului de inspecție și a deciziei de impunere, pentru impozitul aplicat pe dividende și majorările aferente acestui impozit, susținând că în mod greșit organul de control a aplicat și stabilit un impozit suplimentar pe dividende, deoarece operațiunile patrimoniale de dare în plată a unor clădiri și terenuri către cei doi asociați ai societății și , pe bază de contracte autentificate notarial, ca urmare a preluării de către aceștia a unor datorii de egală valoare reprezentând servicii externe, consultanță și marketing, facturate în luna septembrie și decembrie 2006, de către cele două firme din Cipru , Maxhaven Commercial Ltd Cipru și Smartbuz Trading Ltd Cipru, nu pot fi considerate ca reprezentând repartizare de dividende către cei doi asociați ai firmei.

Susține reclamanta că, cele două contracte de dare în plată a unor clădiri și terenuri din patrimoniul societății reclamante, nu pot fi considerate ca reprezentând repartizare de dividende, deoarece cheltuielile cu serviciile de consultanță și marketing efectuate de cele două firme cipriote, sunt nedeductibile fiscal, dar aceasta nu înseamnă că ele nu există și pentru aceasta cele două firme cipriote au efectuat două contracte de cesiune de creanță prin care au cedat drepturile lor de creanță celor doi asociați ai reclamantei, cei doi asociați la rândul lor au încheiat contractul de împrumut din 23.11.2007, în sumă de 11.608.038,82 lei și întrucât reclamanta nu a putut achita datoriile, s-a procedat la încheierea a două contracte de dare în plată autentificate sub nr. 27/20.02.2009 și nr. 1379/17.12.2008, prin care societatea reclamantă a procedat la darea în plată a unor clădiri și terenuri din patrimoniul societății către cei doi asociați în valoare de 4.886.810 lei, sumă în care este inclusă și suma de 4.352.844 lei, contravaloarea serviciilor de consultanță și marketing, facturate în anul 2006 de cele două firme cipriote.

~~Mai susține reclamanta că cele două contracte de dare în plată, nu pot fi considerate ca repartizare de dividende, nefiind îndeplinite condițiile prev. de art. 7, alin. 1, pct. 12, ultima teză din Legea 571/2003, privind Codul Fiscal, astfel că în mod greșit a aplicat cota de impunere de 16%.~~

~~Susținerile reclamantei nu sunt fondate, deoarece s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat prin decizia nr. 4082/13.11.2008 a ICCJ București, că în ce privește cheltuielile de consultanță și marketing efectuate de cele două firme cipriote, sunt nedeductibile fiscal, reclamanta nedovedind cu nici un document că aceste servicii de consultanță și marketing au fost prestate de cele două firme cipriote, că materialele întocmite de cele două firme prestatoare de servicii se regăsesc și pe internet, astfel că nu se poate susține că acestea au fost întocmite în mod special pentru reclamantă, conținând aspecte teoretice și nu practice cu trimitere expresă și directă la piețele prospectate.~~

Prin urmare, se reține cu autoritate judecat, că serviciile de consultanță și marketing a celor două firme cipriote nu au fost efectuate și nu au fost întocmite în mod special pentru reclamantă, că materialele întocmite de cele două firme se regăseau și pe internet, deci nu au fost efectuate în mod special pentru reclamantă, astfel că, cheltuielile cu serviciile de consultanță și marketing preținse de reclamantă ca efectuate de către cele două firme cipriote, nu subzistă, în mod greșit au fost înregistrate de reclamantă în contabilitate.

Prin urmare, cele două contracte de cesiune de creanță efectuate de cele două firme cipriote către cei doi asociați ai reclamantei, sunt emise pentru servicii de consultanță și marketing ce nu au fost efectuate în favoarea reclamantei și ca o consecință, cele două contracte de dare în plată prin care societatea reclamantă a efectuat operațiuni patrimoniale, de transmitere din patrimoniul său a unor clădiri și terenuri către cei doi asociați în valoare de 4.886.810 lei, sumă în care este inclusă și suma de 4.352.844 lei, contravaloarea serviciilor de consultanță și marketing, facturate în anul 2006 de cele două firme cipriote, pentru servicii de consultanță și marketing care în realitate nu au fost efectuate pentru reclamantă.

În consecință, cele două contracte de dare în plată a unor clădiri și terenuri din patrimoniul societății reclamante către cei doi asociați, în mod corect și legal au fost considerate de organul fiscal, ca reprezentând repartizare de dividende, fiind îndeplinite condițiile prev. de disp. art. 7, alin. 1, pct. 12 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, dispoziții care prevăd că reprezintă dividend o distribuție în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică și teza a II-a – dacă suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui acționar sau asociat, al persoanei juridice este efectuată în scopul personal al acesteia, atunci suma respectivă este tratată ca dividend.

Prin urmare, distribuția în bani sau în natură pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui acționar sau asociat al persoanei juridice, efectuată în scopul personal al acestuia, este considerată dividend, astfel că și cele două contracte de dare în plată efectuate în favoarea celor doi asociați ai reclamantei sunt considerate ca efectuate în scopul personal al acestora și reprezintă dividende, situație în care în mod corect și legal organul de control fiscal a stabilit că reclamanta datorează impozit pe veniturile din dividende de 696.455 lei și majorări de întârziere aferente de 331.332 lei, considerente pentru care acțiunea formulată de reclamantă este neîntemeiată cu privire la aceste sume.

În ce privește celelalte sume ce fac obiectul deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală nr. 1518/5.03.2010, de asemenea acțiunea este neîntemeiată, în mod corect s-a reținut în cele două acte fiscale de către organul de control pentru anii 2007 și 2008 o diferență suplimentară aferentă impozitului pe profit, prin influențarea profitului impozabil cu suma de 480.500 lei și pentru care s-a stabilit un impozit pe profit de 76.881 lei și majorări de întârziere de 50.875 lei, aferente impozitului pe profit, potrivit disp. art. 21, alin. 4 din Codul fiscal și art. 120 din Codul de procedură fiscală.

Totodată, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății reclamante o diferență suplimentară aferentă impozitului pe veniturile nerezidenților în sumă de 1456 lei și majorări de întârziere de 886 lei, calculate potrivit art. 120 din Codul de procedură fiscală, urmare efectuării unei plăți externe către PHILIPPE PARTNERS Belgia în luna mai 2008, reprezentând contravaloare comision și

cheltuieli administrative, pentru care reclamanta nu a reținut și virat impozitul aferent.

Pentru toate aceste considerente, acțiunea formulată de reclamantă se privește ca neîntemeiată și în temeiul disp. art. 218 Cod Procedură fiscală și art. 18 din Legea 554/2004 privind contenciosul administrativ, Curtea va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.R.L., cu sediul în _____, str _____, nr. _____, Județ _____, în contradictoriu cu pârât **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, Județ Prahova.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică azi, 15 februarie 2011.

Președinte,

Grefier,

~~Operator de date cu caracter personal~~

~~Nr. notificare 3120~~

~~Red. EC~~

~~Tehnored. DD~~

~~4 ex/18.02.2011~~